

derimod, medens der i Landstinget blev udtalt Betæneligheder af et enkelt Medlem.

Den højtærede Minister kunde naturligvis have undgaaet at overtrække sin Konto, f. Eks. ved at benytte den Ret, som han havde til at udstede indenlandske $3\frac{1}{2}$ pCt. Obligationer til et Beløb af 5,740,000 Kr. Han kunde endvidere have solgt Statsobligationer for 4,898,000 Kr., og hvis han havde gjort begge disse Ting, vilde det have været tilstrækkeligt til at undgaa Overtrækningen. Finansministeren kunde yderligere have skabt sig en kontant Beholdning ved at sælge Kreditforænsningsobligationer til et Beløb af 3,667,000 Kr., foruden at han havde kunnet sælge Hypotekbankobligationer. Alt dette kunde den højtærede Finansminister med Lethed have gjort, blot ved et Par Pennestrøg, og derved kunde han altsaa have undgaaet at overtrække Statens Konto i Nationalbanken. Men her er dog vist ingen, der vil paastaa, at det vilde have været bedre eller fordelagtigere. Tværtimod vilde det sikkert i højeste Grad have bidraget til at trykke Fondsmarkedet, og dette vilde vi jo alle anse for at være uheldigt.

Der er af Mindretallet stillet et Par Ændringsforslag, og jeg antager, de ville blive motiverede af Mindretallets Ordfører. Jeg skal derfor ikke paa nærværende Tidspunkt udtale mig om dem, men slutte med paa Flertallets Vegne at anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

K. M. Klausen: Et Mindretal paa 6 Medlemmer, hvortil Socialdemokraterne høre, har stillet to Ændringsforslag. Det ene gaar ud paa at nedsætte Laanesummen med 25 pCt. og det andet paa ligeledes at nedsætte med 25 pCt. det Beløb, som er anslaaet til Omkostninger ved Laanets Stiftelse. Naar Mindretallet har stillet disse Forslag, er det, fordi vi mene, at et Statslaan paa 30 Mill. Kr. i Øjeblikket vil være tilstrækkeligt. Vi kunne ikke indse, der er nogen Grund til at fylde flere Penge i Statskassen, end hvad der er nødvendigt. Det, at en Regering har en fyldt Statskasse, er en Fristelse, ikke alene for den, men ogsaa for hele Lovgivningsmagten til at anvende Penge, man maaske ellers under andre Forhold ikke vilde bruge. Vi have set i ældre Tid, i Estrups Dage, da Statskassen var bleven fyldt, hvilken Fristelse det var for den daværende Regering, der ikke kunde taale at se disse Penge uden at bruge dem. Det har ogsaa været en Fristelse i den sidste

Tid for Regeringen, at der har ligget 50 Mill. Kr. i Statskassen for blot 15 Maaneder tilbage, og nu ere vi altsaa naaede saa vidt, at hele den disponible Beholdning er opbrugt, og at Kontoen i Nationalbanken er overtrukken med meget betydelige Beløb.

Man har sagt, at dette Statslaan skulde blandt andet stiftes ikke alene for at hjælpe Staten ud af dens Vanskeligheder, men ogsaa for at gavne det private Erhvervsliv, og det er sikkert ogsaa rigtigt, at man ved at drage disse Penge fra Udlandet ind i Landet vilde kunne gavne Erhvervslivet her. Men da det er blevet oplyst for os, at Regeringen tænker paa, hvis den faar dette Statslaan paa 40 Mill. Kr., muligvis at anbringe en Del af det, en 5—6 Millioner, i Udlandet, kan jeg ikke indse, at dette vil komme Erhvervslivet herhjemme til gode. Saa jeg mener altsaa, at en Ophjælpning af Erhvervslivet vil omtrent lige saa godt kunne naas ved, at man indskrænker Laanesummen til det Beløb, vi have foreslaaet, som ved, at man laaner det Beløb, Regeringen ønsker.

Den ærede Ordfører udtalte, at det maatte anses for meget uheldigt, at den højtærede Minister havde tilladt sig at overtrække Kontoen i Nationalbanken i en saadan Grad, som Tilfældet er. Og det tror jeg, vi alle have Ret til at sige, at det er i højeste Grad uheldigt, og det havde sikkert heller ikke været nødvendigt at gøre det. Den ærede Ordfører nævnede et Par Veje, ad hvilke Ministeren kunde have undgaaet dette. Han kunde have udstedt Obligationer for et Beløb af 5,7 Mill. Kr., han kunde tillige have solgt Papirer, som fandtes i Statskassens Beholdninger. Men der var en tredje Vej, som Ministeren ogsaa kunde have gaaet, og som jeg synes, havde været den naturligste Vej, og det var, at Ministeren havde henvendt sig til Rigsdagen og særlig til Finansudvalget og meddelt os, hvorledes Stillingen i Virkeligheden var. Men det har den højtærede Minister undladt. Vi have ingen Oplysninger faaet, og det uagtet vi fra Finansudvalgets Side under Finanslovens og Tillægsbevillingslovens Behandlinger her i Salen direkte have spurgt den højtærede Finansminister. Det har ikke været muligt at faa et Svar fra Ministeren, han forholdt sig stum overfor disse Spørgsmaal, skønt de have været rettede til ham flere Gange, og det havde været — synes jeg — Ministerens Pligt at give Oplysninger, naar de blev afkrævede ham under Forhandlingerne om Finans-